

# Kolmastoista sunnuntai helluntaista

## Effata - Aukene!

Ihminen, Jumalan kuva, on luotu ylistämään Herran kaikkivaltiota ja iloitsemaan hänen hyvydestään. Synti, sydämen halu ja tahdon suunta, estävät ihmistä tunnustamasta Häntä Jumalaksi ja asettavat ylpään itseihailun korkeimmaksi tavoitteeksi. Tämän sunnuntain tekstit kutsuvat meitä tarkkaamaan sitä, ovatko sanamme hyvän vai huonon puun hedelmiä Silmiemme katseltavaksi asetetaan Herran Jeesuksen voimateko, jolla Hän avaa kuuron korvat ja vapauttaa sidotun kielien ylistämään Jumalaa.

Herra Jumala kutsuu Jeremian profeetaksi ja rohkaisee häntä julistustyöhön. Näin Jeremia kertoo siitä: ”Sitten Herra ojensi kätensä, kosketti suutani ja sanoi minulle: Minä annan sanani sinun suuhusi. Minä asetan sinut tänä päivänä kansojen ja valtakuntien yläpuolelle. Sinun tulee repiä ja särkeä, tuhota ja hävittää, rakentaa ja istuttaa” (Jer. 1:9-10).

Kun Mooses laskeutuu Siinainvuorelta uudet laintaulut käsissään, hänen kasvonsa säteilevät niin pelottavaa kirkkautta, että Aaron ja israelilaiset pelkäävät lähestyä häntä. Siksi Mooses panee kasvoilleen peitteen, jonka hän poistaa keskustellessaan Jumalan kanssa (2. Moos. 34:29-35). Paavalin mukaan Mooseksen kasvojen pelottava säteily on Jumalan lain tuomion aiheuttamaa pelkoa. Sitä hän nimittää tuomion julistamisen viraksi (2. Kor. 3:9). Uuden liiton Hengen virkaa taas ympäröi sitä paljon kirkkaampi loiste, niin että sen rinnalla himmenee se, mikä ennen säteili kirkkaana.

Hengen viran kirkkautta saamme katsella peittämättömin kasvoin tutkiessamme kertomusta, jossa Herra Jeesus parantaa kuuron. Hän on myös melkein mykkä. Vapahtaja ottaa hänet erilleen väkijoukosta. Hän panee sormensa kuuron korviin, sylkääse ja koskettaa kädelään hänen kieltään. Tästä kuuro ymmärtää, että Kristus aikoo tehdä jotakin hänen korvilleen ja kielelleen: kuurouden ja mykkyyden aiheuttaja, riivaaja, Jumalan luomistyön estäjä, tullaan ajamaan ulos. Sitten Jeesus katsahtaa taivaaseen. Tämä tarkoittaa sitä, että hän alkaa rukoilla. Siinä syntyy erityisen läheinen yhteys Pojan ja Isän välille (vrt. Joh. 11:41). Tämän jälkeen Hän huokaisee. Paavalin mukaan Henki rukoilee puolestamme sanattomin huokauksin, silloin kun emme itse tiedä, miten ja mitä meidän tulisi anoa. Henki pukee sanoiksi Jeesuksen huokauksessa sen pyynnön, jota kuuro ei pysty omasta puolestaan rukoilemaan. Näin Vapahtaja ottaa omakseen kuuron vamman ja kaiken sen ahdistuksen, jonka Jumalan luomistarkoituksen estyminen eli kuoleman viran säteily on aiheuttanut hänelle. Herra Jeesus nostaa Hengen rukouksessa kuuron vamman Jumalan eteen, tunnustaen Hänen kaikki-

valtiutensa. Siksi Hän voi sanoa Hengessä ja Henki Hänessä Jumalan oman mahtisanan: Effata (oikeastaan: ETPATAH), Aukene!

Hämmästynyt kansanjoukko ymmärtää parantamisihmeen Jumalan luomistyöhön rinnastettavaksi teoksi. Se lainaa Jesajan sanaa esiin murtautuvasta pelastuksen ajasta: ”Hyvin hän on kaikki tehnyt. Kuurot hän saa kuulemaan ja mykkät puhumaan” (vrt. Jes. 35:5).

## Päivittäinen raamatunluku:

Ps. 30:3-6, 13

Su: 2. Moos. 4:10-12, 2. Kor. 3:4-8, Mark. 7:31-37

Ma: Jaak. 3:2-12 / Ps. 71:16-20

Ti: Matt. 12:33-37 / Jer. 1:4-10

Ke: Sananl. 18:4-8,21 / 1. Kor. 2:6-16

To: Joh. 9:1-7,39-41 / 1. Sam. 3:1-10

Pe: Ilm. 3:14-19 / Matt. 5:33-37

La: Jes. 29:17-24

## Virsirukous:

Herra Jeesus, Hengelläsi henkeäni liikuta, laupiaalla kädelläsi koske kuuron korvia. Mieltäni sä ohjaa niin, etten joudu eksyksiin. Sanasi tee eläväksi, minut sanan tekijäksi.

204: 1

